

I. N. 7.

DISSERTATIO HISTORICA

DE

REGNO
NORMANNORUM

IN

SICILIA,

CUJUS

PARTEM PRIOREM,

Consens. Ampliff. Facult. Phil. in Reg. Academ. Aboënsi,

PRÆSIDE

MAG. JOHANN E
BILMARK,

HIST. & PHIL. FRACT. PROF. REG. & ORD.

PRO GRADU

Publicæ censuræ submittit

ALUMNUS REGIUS,

ANDREAS BERGMARK,

Westro-Gothus,

Die XVI. April. Anni MDCCLXVI.

L. H. Q. A. M. C.

ABOÆ, impressit JOH. CHRISTOPH. FRENCKELL.

KONGL. MAJ:TS
Tro-Tjenare och CAPITAIN vid Nylands Infant. Reg.
samt RIDDARE af Kongl. Svärds-Orden,
Välborne

HERR CARL
FREDRIC TOLL,

KONGL. MAJ:TS
Tro-Tjenare och CAPITAIN vid Nylands Caval. Reg.
Välborne

HERR CARL FREDRIC
EKESTUBBE,

MINE HÖGGUNSTIGE

Apollo var ej än på Manhems högder känd,
Då Mars af hög och låg gudomlig vördnad fick;
Ty både Sven och Mö med sköld och pansar gick,
At öda tappert folk och härja vackra länder.

De *Nordmäns* blotta namn var födra världens fasa,
De Britters rika ö, de Gallers sköna land,
Med Västklands stolta stad och Särklands vida strand,
Sit viffa öde fåg, när *De* begynte rata.

Bland dem som hafva lärdt at vörda *Deras* spira,
Var *Sicketeyars* folk, hos hvilka RODGEIRS ätte
I hundra femti år ägt Konganamn och rätt,
Och sökt sin gamla frägd med nya storverk sira,

MINE HÖGGUNSTIGE

Ödmänskaste
ANDERS

KONGL. MAJ:ts
Tro-Tjenare och CAPITAINE vid Nylands
Cavalerie Regemente,
Välborne

**H_{ERR} WENZEL FREDR.
ROTHKIRCH,**

KONGL. MAJ:ts
Tro-Tjenare och CORNET
Välborne

**H_{LRR} F R E D R I C
A M I N O F F,**
HERRAR.

Det välde *Nordmän* ägt på dessa täcka stränder,
Har jag til ämne valt i denna korta skrift;
Hvarmed jag velat te vårt folkslags mod och drift;
I hopp at det vår tid til någon lärdom länder.

J Tappre HEDERS-MÄN, förlåten at jag vågar
Bepryda dessa blad med EDRA värda Namn,
Och ödmjukt lägga ned det offer i ER famn,
Som utaf tackfarnhet uti mit hjerta lägar.

Den HÖGSTE signe ER för all den gunst och hyllest,
Samt myckna ömhet jag har rönt i EDRA hus;
GUD lede EDER gång med nådens klara ljus,
Och kröne EDERT lif med frid och frögd tillfyllest!

HERRARS

tjenare
BERGMARK.

VIRO Plurimum Reverendo atque Clarissimo,
Dn. LAURENTIO BERGMARK,
COMMUNISTRO in DARETORP Vigilantissimo,

PARENTI OPTIMO.

Ipse ego, qui nuper Senium Virtutis amandæ
Exploſi, rursus Martia facta loquor.
Quidque ferox quondam gessit Normannica proles,
Ut domuit Gallos, Hesperiasque manus.
Ut quoque Trinacrias late dominata per oras,
Ut simul heic regnum constituitque potens.
Suscipe, Care PATER, conamina nostra benigne,
Sunt mentis gratæ pignus & arrha mea.
Tempore quot verno gemmas nunc parturit arbor,
Tot TIBI contingant commoda grata, precor!
Utque TIBI nobisque satis, PATER Optime, vixti,
Postremo angelicis adſociere choris!

PARENTIS OPTIMI

filius obedientissimus
ANDREAS BERGMARK.

L. N. 3. C.

Ea fuit omnium ferme populorum antiquissimis temporibus consuetudo, ut dedecori sibi ducebant, otio atque pace consenescere; quamobrem etiam singuli fere, quibus vigor animi in robusto non deerat corpore, castra quotannis sequebantur, gloriam rerum, in bello mascule & feliciter gestarum, sibi acquisituri. Causas expeditionum militarium haud operose quærebant, nec reparationem injuriarum sibi temere illatarum armorum strepitu postulabant; plerique vero justum censebant, vicinos aliosque, si fortes & arduis facinoribus inelyti essent, intra ordinem subjectionis tempestive redigere; sin autem pacis erant amantes, torpidos illos habebant, adeoque indignos, qui suis viverent legibus: atque, ut paucis multa complectamur, veteres eam fovebant opinionem, justitiam ipsam armatas cohortes non sequi modo, sed etiam ducere. Mittimus ceteras gentes, quarum fortitudinem amplis præconiis celebrant eruditi, populos tantum septemtrionales contemplaturi, quos rigidum solum duramque Naturam Mavortii præcipue certaminibus destinasse, multi opinantur. Quicquid vero sit, majores nostri hostes vocare & vulnera mereri, quam res ullas alias tractare maluerunt.

luerunt. Testantur itaque annales, quod ipsi non solum ad proximas, sed etiam ad remotissimas passim gentes expeditiones tanto successu susceperint, ut sui nominis fama tam sui orbis partem quam binas reliquas, tunc cognitatas, admodum impleverint. Causas adeo longinquæ militiæ varias deprehendimus. Pueros quippe a tenera inde ætate docuerunt parentes, nihil tam laudabile aut gloriosum esse, quam strictis gladiis alias sibi subjicere gentes; ipsos seu vincerent seu arduis succumberent moliminibus, optime ostendere, se filios minime degeneres esse. Hinc prælia ardebant juvenes, & pugnandi pruritus magna virorum agmina in regiones maxime distitas abripiebat. Deinde quamvis solum regionum borealium messe haud contemnenda industriam & sudorem agricolarum compensaret; ferociæ tamen suæ minus convenire censuerunt majores nostri, aratro terram subigere, falces & rastros tractare, præsertim cum eventus horum operum incertus longam expectationem sæpe falleret. Ad remotissimas igitur oras catervatim proficiscebantur, opes incolarum, quas illi multo labore & magnis periculis sibi comparaverant, uno conflictu vel sibi vindicaturi, vel, si res præter opinionem cecidisset, inter temeraria ausa ex victo corpore invictam animam exhalaturi. Præterea non ultimam religionis partem in his constituebant expeditionibus; horridis enim his exercitiis opinabantur, ut perversa tunc erant tempora, se satisfacturos officiis, quæ Patriæ debebant, & proinde facilius admitti in aulam OTHINI, *Vallball* dictam, in quam illi imprimis recipiebantur, qui vulnera, adverso pectore excepta, ostenderent. Inter hos

rursus ceu gratissimi hospites introducebantur & a Marte Hyperboreo lautissimis conviviis dignabantur, qui Romanorum potentiam debellaverant. Hos enim tanto odio prosequerentur nostri, ut ipsos per contemptum *Lupos Romanos* (Romwargut) appellitaverint. Hinc examina Gothorum, Longobardorum & tandem Normannorum in Italiam frequenter irruperunt, Romanorum nepotes post gravissima utrinque certamina superarunt, & denique ampla sibi hic constituerunt regna. Cumque alii jam pridem OstroGothorum & Longobardorum imperia in meridionali hac Europæ parte luculenter exposuerint, operæ nos pretium facturos existimavimus, si fata regni Normannorum in Sicilia intacta non relinquamus. Premimur equidem maxima monumentorum, quæ ad illustrandam præsentem materiam pertinent, inopia (a); unde etiam suspenso gradu fere ubique progredimur, adeoque optatus successus studio nostro vix respondebit. Interim tamen in medium ea proferemus, quæ ex annalibus, quos adspicere nobis licuit, collegimus, C. Lectorem iterum iterumque rogantes, ut si quid his melius noscat, candidus nobis impertiat, sin minus, his nobiscum benigne utatur.

(a) Causam hujus defectus hanc proponit *Albertus KRANTZIUS Dan. Libr. IV. Cap. IV.* "Poterat ex uno trium regnorum aut duobus vel forte tribus collecta manus per maria perque litora digrassari, sed qui vim patiebantur, in commemoratione rerum non discrevere, unde navigaverint."

§. II.

Ne quid eorum prætermittamus, quæ ad præsentis argumenti explicationem pertineant, paucis inquiremus,

mus, ex quo orbis angulo animosa illa gens proruperit; quæ Normannorum nomine quondam inclyta, per Occidentalem atque meridionalem Europæ plagam tantum terrorem incolis injecit, ut solemnibus precum formulis hanc quoque oratiunculam inserendam curaverint: *A furore Normannorum libera nos Domine (a)*, Quod ex septentrionalibus nostris regionibus egressi fuerint, cum nomen ipsorum, tum etiam unanimis Historicorum consensus satis arguit superque. An vero vel in Svethia, vel in Dania, vel denique in Norvegia sedes suas primitus habuerint, de eo diversas admodum Auctorum sententias deprehendimus, singulis fere hanc gloriam, si quæ modo illa sit, Patriæ suæ vindicantibus; Dani præsertim omnem navant operam, ut ostendant, Normannos ex suis insulis fuisse egressos. Verum, si alios Historicos audiamus, quorum fidem in dubium heic vocandi, nulla subest ratio, hi Danos cum Normannis in longinquis expeditionibus fuisse conjunctos, docent quidem, sed sic tamen hos ab illis probe distinguunt. Ita enim SIGEBERTUS *Gemblacensis* ab Alberto KRANTZIO citatus: *Normanni, junctis sibi Danis, Franciam & Lotharingiam pervagantes (b)*. Atque in vetusto quodam Chronico Monasterii Besvensis hæc leguntur verba: *Sicque Dani cum Normannis retrocedere sunt coacti (c)*. Originem hujus populi majori veritatis specie ad Norvegos referunt alii, nixi tam nominum adfinitate, quam auctoritate quorundam Historicorum. Sic OLAVUS TRYGGVONIDES, visis navibus, quas in prælium adduxerat ERICUS, Norvegiæ Jarlus, cruentam valde pugnam ominabatur;

tur, hanc interferens causam: *peir ero Norþmen; sem vier erum, id est: illi aqve Northmanni sunt ac nos (d)*. Et in antiquo Chronico legimus, quod Rex Sverhiæ MAGNUS, *smek* cognominatus, Rex quoque *Normansorum* seu *Norvegorum* salutetur. Hæc autem quamvis satis luculenta videantur, non tamen impediunt alios, quominus gravissimis argumentis ostendant, Svecos potissimum constituisse nationem, Normannorum nomine olim celebrem (e). Immo verisimile est, Normannos ex regionibus nostris borealibus processisse; quam in rem plurimum facit locus quidam ex STURLONIDE: *þa bygðist Jamtaland oc Helsingialand, oc var þo i þur bvarþveggia noccot bygt af Norþmannom, hoc est: Femia atque Helsingia tunc excoli cæperunt, quanquam longo abhinc tempore eadem provinciæ a Normannis possim inhabitata fuerint (f)*. In tanta opinionum de primis Normannorum sedibus diversitate, nos tutissimi forsitan ibimus, si adferamus, Normannos fuisse multitudinem hominum ex Svecis, Danis atque Norvegis compositam. Præterquam enim quod ex una quadam aut altera provincia tanta virorum nubes olim cogi non posset, quæ amplis exercitibus constituendis atque magnis urbibus & regnis oppugnandis sufficeret, Auctores etiam, qui calculos accuratius subduxisse videntur, nobis adstipulantes habemus non paucos. Sic EGINHARDUS, *Dani, inquit, & Sveones, quos Normannos vocamus (g)*. Cui pollicem premit ADAMUS *Bremensis: Dani vero & Sveones ceterique trans Daniam populi ab Historicis Frankorum omnes Nordmanni vocantur, cum tamen*

Romani Scriptores eos vocent Hyperboreos (b). In eandem plane sententiam ivit THOMAS FAZELLUS: Qui septentrionalem olim cardinem spectabant, in universum ea tempestate Normanni vocabantur; quorum lingua Nord Septemtrio, Man Vir est, quasi Septentrionalis homo. Quicumque itaque ex vasti illius Oceani ora atque incomperæ magnitudinis insulis peninsulisque exoriebantur, Normanni appellabantur (i). Aliorum testimonia, cum modo allata sua & antiquitate & evidentiâ se commendent, sicco jam præterimus pede.

(a) Vid. RAPIN THOYRAS *Histoire d'Angleterre Lib. 1. p. m. 280.*

(b) Confr. *Rer. Norveg. Lib. II. Cap. X.* (c) Vid. *Histor. Norman. p. m. 23.* (d) vid. STURLONIDIS *Heimskringla Tom. 1. p. 362.* (e) Vid. *Dissert. LIDHOLMI*, quæ inscribitur: *Vindicia vera Patriæ Normannorum.* (f) Cfr. STURLONIDIS *Lib. sit. p. m. 95.* (g) *In vita Caroli Magni.* (h) Vid. *Libr. de situ Danie Libr. IV. Cap. IV.* (i) Vid. *Rerum Sicularum Dec. II. Libr. VI.*

§. III.

Vidimus hæctenus originem Normannorum; dispicimus quoque qua ratione ad occidentales Europæ partes penetraverint, & tandem in Siciliam aditum sibi paraverint. Quantos in Germania & Anglia fuderint exercitus, quotque oppida expugnaverint, non nostrum jam est exponere. Galliam imprimis, a nostratibus *Wallandiam* (a) nuncupatam, sæculo IX & sequentibus turbavit horum populorum ferocia, qui tamen his excursionibus non novas sedes, sed divitias tantum & gloriam quærebant. Quare etiam Reges Gal-

lo.

lorum, cum ipsos armis repellere non possent, magnis pecuniarum summis se ab imminente liberarunt exitio. At postquam Norvegiæ Rex HARALDUS *Pulchricornus*, ROLFONEM, vulgo *Saunga-Rolfur* dictum, in exilium pepulerat, hic, qua fuit fortitudine & prudentia, adsumtis in societatem militiæ plurimis eisdemque delectis Normannis, post varios casus occupavit primo urbem Rothomagum, & paullo post tota quoque potitus est *Neustria*. Quam in rem de VOLTAIRE: RAUL *demanda la Normandie, & on fut trop heureux de la lui céder. Il demanda ensuite la Bretagne; on disputa, mais il fallut la céder encor avec des clauses, que le plus fort explique toujours à son avantage. Ainsi la Bretagne qui étoit tout à l'heure un Royaume, devint un Fief de la Neustrie, & la Neustrie, qu'on s'accoutuma bientôt à nommer la Normandie, du nom de ses usurpateurs, fut un état séparé, dont les Ducs rendaient un vain hommage à la Couronne de France (b).* Hujus Rolfonis filii & nepotes *Rupo-farlar* nuncupati, per longam & continuam seriem his terris dominabantur (c); cum quorum civibus per aliquot sæcula Scandinaviæ populi perpetuas coluerunt amicitias, mutua exercuerunt commercia, nec non multas res communiter gesserunt (d).

(a) Præter Galliam, etiam Italia & Principatus Wallensis in Anglia hoc nomine comprehendebantur. (b) Vid. *Essay sur l'Histoire Général Tom. 1, p. m. 221.* (c) Vid. *STURLONIDIS Tom. 1, p. m. 100, 391.* (d) Conf. cit. *STURLONIDIS Libr. 5 Tom. p. 392.*

§. IV.

Quoniam longissimo terrarum tractu a se distant Scandinavia & Sicilia, a proposito haud alienum erit, paucis ostendere, qua via ex illa in hanc olim pervenerint Normanni. Duplicis igitur generis itinera ab antiquis Scandiæ incolis ad meridionales oras quondam suscepta delineant annales nostri. Alterum horum versus orientalem plagam (*Austerveg*); alterum vero in occidentalem (*Westurvegin*) fuit directum. Et utroque quidem modo in Italiam & inde in Siciliam transire consueverunt. Priori ratione dum expeditionibus longinquis se accinxerunt, primum in Holmgardiam seu Russiam profecti, hinc in Græciam & Thraciam, inde rursus per Pannoniam in Italiam penetrarunt, ex qua brevis fuit in Siciliam transitus. Hanc viam tenuerunt agmina illa OstroGothorum & WestroGothorum, quæ imperium Romanum quondam debellarunt. Enimvero quamvis quidam horum populorum per meridionalem etiam Italiæ partem victricia circumtulerint arma, & in regno Neapolitano multa egregia ediderint facinora (a); si tamen Vandalos excipiamus, nullo constat indicio, quod Sæc. V. quo continuis migrationibus fervebat Europa, Majores nostri in Siciliam transfretaverint. Serius adhuc multo se vasto Oceano committentes, occidentalem viam tentarunt Normanni. Primus horum Argonautarum, qui difficilem adeo & periculorum plenam navigationem in se suscepit, fuit SCOPTIUS, haud ignobilis Norvegiæ civis, qui cum in inimicitiam Regis MAGNI *Bayfotbs* (b) incidisset, adsumtis tribus filiis OGMUNDO, FINNERO atq; THOR-

THORDURO, per mare occidentale (*Westervegi*) & Fretum Gaditanum transiens, ad littora Italiæ classem appulit. Ita enim loquitur STURLONIDES: þat er saugn manna, at Scopti hafði fyrstur siglt Njorwasund Norþmanna, och varþ su færþ hin fregsla, id est: vulgo traditum est, Scoptium primum Normannorum exitisse, qui Njorwasundia fretum transmigravit. Hoc iter multorum laudibus celebre fuit (c). Quocirca statim observo, quod sicut majores nostri antiqua regionum & locorum nomina raro retinuerunt, ita quoque fretum Herculeum nuncupaverint Njorwasund (d). Facta autem est hæc Scoptii peregrinatio Sæc. XI, a quo tempore occidentalis via a veteribus Scandianis frequentata fuit. Enimvero fata minime felicia Scoptium Romæ (*Rumaborgar*) manserunt, siquidem ibi paullo post adventum fuit extinctus, immo & duo ejus filii Ogmundus & Linnerus heic occubuerunt (e). Supererat jam solus Thordurus, qui in Siciliam transiit, ubi vitam cum morte commutavit. Ita enim STURLONIDES: þortur lifði leingst þeirra felpga, hann andaþiðt i Sikiley, id est: ceteris supervixit Thordurus, qui in Sicilia exspiravit (f). Non dubito fore multos, qui mirentur, quomodo Majores nostri per tam vasta maria expeditiones suscipere potuerint, cum & exiguis tunc gauderent navigiis & usum acus magneticæ ignorarent. Enimvero licet naves, nostris magnitudine pares, non habuerint veteres, nec tamen sic purandum, quod eorum navigia vel lembi vel lintres tantum fuerint, siquidem ante Scoptium naves longas (*Langskip*) habue-

B

rint,

rint, quæ etiam in vetustis monumentis *femtansefa* & *tufuzsefa* exprimuntur; quarum illa triginta remigibus, hæc quadraginta instruebatur, non computatis militibus, quorum unaquæque nonaginta & centum cum eorum armis & comœatu ferre potuit. Deinde notandum, quod veteres Scandiani littora præcipue legerint, nec vasto Oceano se temere commiserint, quare etiam tardiora fuerunt eorum itinera. Sic de *Scoptio* constat, quod ex Norvegia solvens, post aliquot mensium navigationem vergente autumno in Flandriam (*Flemingia-Land*) pervenerit, ibique hibernacula habuerit. Sequente autem vere in Galliam transit, cujus & Hispaniæ præternavigans littora versus finem autumni insequentis Romam pervenit, adeoque itineri huic integrum impendit annum (g).

(a) Vid. *Diss. EKERMANNI de moderatione veterum Gothorum circa victorias*, p. m. 24. 25. (b) Causam hujus exponit *STURLONIDES Tom. II, p. 221*. (c) Vid. *STURL. Tom. II, p. m. 224*. (d) Ita dictum videtur ab Anglo-Saxonico *Neauru*, arctus, Angl. *Narrow* idem & *sund* fretum, quasi diceret *angustum fretum*, vid. *Dissert. BERONII de Peregrinatione Gent. Septentrionalium in Graciam* p. 7. (e) Vid. *STURLON. l. cit.* (f) Vid. *STURL. l. cit.* (g) Conf. *STURL. loc. saepe cit.*

§. V.

Ut causas constituti imperii Normannorum in Sicilia deregamus, necesse est, ut dispiciamus, qualis rerum facies ante illorum adventum in hac insula fuerit. Ex annalibus igitur constat, quod fortissimus VestroGothorum in Italia Rex *ALARIGUS*, subacta to-

ta ferme hac terra, transitum in Siciliam atque hinc porro in Africam sit molitus, verum quod paullo post in ipso belli adparatu decesserit (a); qua ratione imminentem cladem tunc declinarunt Siculi. Sed optata halcyonia ne sic quidem diu egerunt. Molimina enim Alarici profecuti sunt *Vandali*, gens admodum errabunda, qui in Siciliam sæculo V transferunt, eamque totam facili negotio in suam redegerunt potestatem. Immo quamvis ex hac in Africam atque Italianam crebras facerent excursiones, per LXXX annos tamen illius dominium sibi vindicarunt. Circa medium fere sæculi VI, fulmen illud belli, Græcorum Imperatoris JUSTINIANI I. Dux BELLISARIUS, ipsos hinc expulit, totamque insulam occupavit; a quo tempore per tria ferme sæcula Exarchis Imperatorum Orientalium ipsa paruit. Surrexerunt interea Saraceni, ferox Muhamedana suboles, Arabiæ suæ claustra fregerunt, & nescio quo funesto virtutis oestro perciti magnam Asiæ, magnam Africæ partem pervastarunt. Hinc victricia arma in Europam transferentes, cum alias regiones, tum præcipue Siciliam sibi subjecerunt, ipsos ad fertilia hæcce loca occupanda invitante & viam monstrante Siciliæ tunc Pro-Rege EUPHEMIO, qui ne meritissimas delicti, virginem enim vestalem corruerat (b), pœnas daret, patriam suam prodere non dubitavit. Ut hanc hominum colluviam ejicerent Principes Christiani, nihil non moliti fuerunt. Imprimis memoria dignus est OTHO II. Imperatoris Romanorum OTHONIS I. filius, qui in matrimonium petiit THEOPHANIAM, Imperatoris Græcorum

NICEPHORI filiam, dotisque loco sibi non divitias, sed jus tantum in amissam p[ar]te Siciliam & Neapolim stipularus fuit. Annuunt Græci votis quidem impigri Principis, sed fallacem suam indolem plus simplicivice in hoc negotio prodiderunt. OTHO tamen animum non despondit; verum copias contraxit, præliumque cum Saracenis commisit, in quo licet graviter vulneratus fuerit, atque infectis rebus domum redierit, ita tamen cristas adversariorum depressit, ut *pallida mors Saracenorum* dictus fuerit (c). Post hæc tentamina deprehendimus, quod Sicilia, quantumvis exigua terra, in tres factiones fuerit divisa, adeo ut partem insulæ tenuerint Græci, aliam habuerint Saraceni & tertiam denique conservaverint Sicularum Duces (d). Singuli hi ex suis regionibus, tanquam e speculis, occasione invigilarunt, suam extendendi potentiam, adeoque continuis fere bellis distinebantur. Ex quibus fati apparet superque, valde infelicem hac tempestate fuisse Sicularum conditionem.

- (a) Vid. DALINI *Hist. Patr. Tom. 1. p. m. 303.* (b) Ad illecebras femineas, tanquam ad Sirenium scopulos, multos Principum triste auctoritatis atque potentia fecisse naufragium, Historia passim docet. Sic per stuprum, quod LUCRETIAE intulerat TARQUINIUS, totius imperii Romani constitutio, ut docent Auctores, fuit turbata. Sic quoque cum RODERICUS, W. Gothorum in Hispania Rex, corruperat FLORINDAM, Comitissæ JULIANI filiam, occasionem sibi hinc sumisit Pater, Saracenos in vindictam & interitum patriæ sollicitandi. Veræ autem causæ talium mutationum plerumque sunt Principum vitia & impotens dominatio, quod de casu imperii Græ-

Græcorum in Sicilia etiam valere, luculenter ostenderemus, si modo id nunc ageremus. (c) Vid. *Res. Sicular. Scriptor.*
 (a) Vid. de *VOLTAIRE lib. cit. p. m. 304. 305.*

§. VI.

Enimvero quam levi momento humana quævis, etjam quæ robustissima & firmissima videntur, saepe turbentur, vel suo exemplo atque inopinato imperii sui in Sicilia occasu satis comprobant Saraceni. Scilicet inter potentiores Italiæ Duces, sæculo X vergente, fuit GAMARUS, Dux *Beneventinus*, cujus ætate Normanni quidam, numero quinquaginta aut sexaginta admodum, Hierosolymam sunt profecti, qui ex hac expeditione sacra domum reversuri, *Salernum* se contulerunt, quod oppidum tunc a Saracenis gravissima premebatur obsidione. Intran tamen portum & Salernitanos tunc forte occupatos inveniunt, ut pecuniæ summam colligerent, qua ab imminente se liberarent exitio. Ægre admodum hanc illorum calamitatem ferunt, modumque illam avertendi quærunt. Interea ex muris castra adversariorum contemplantur, simulque animadvertunt, Saracenos, contempta oppidanorum paucitate, disciplinam militarem negligentes, nec non comestationibus & ludis præter modum indulgentes. Hoc Salernitanis exponunt, simulque vecordiam ipsorum graviter illis exprobrant, urgentes, arma non prius esse deponenda, quam fortitudinis & fortunæ experimentum fecissent. His monitis, quidam Salernitani quasi e sopore expergesti, meliora sperare audent, & impigre sequuntur manipulum Normanno-

rum; qui media nocte portis egressi castra Saraceno-
rum, vino somnoque sepulcorum, tanto successu ad-
oriuntur, ut multos hostium trucident, reliquis salutem
fuga & navium velocitate petentibus. His ita ex-
pulsis, victores præda onusti Salernum ingrediuntur,
tanto majori laude digni, quod modestia auxerint be-
neficiorum numerum; siquidem ne præmia quidem,
quæ inter applausus & fortitudinis admirationem il-
lis offerebant cives, recipere voluerint (a). Et post
hanc cladem ita fractæ sunt Saracenorum vires, ut
imperium hujus insulæ amissum recuperare non pot-
uerint.

(a) Vid. præter alios de *VOLTAIRE* Libr. 6 Tom. cit. p. m.
305. 306.

§. VII.

Longius adhuc progreditur quidam ex recen-
tioribus, causam adventus Normannorum in Sici-
liam & amicitiam cum civibus indagaturus, atque
a venusta virgine Normannica exordium narrationis
sue facit. Scilicet fuit virgo quædam, cujus nu-
ptias propter gratissimam speciem præter plures procos
ambivit etiam WILHELMUS REPOSTEL, qui cum
repulsam tulisset, famam ejus labefactare cœpit. Æger-
rime hos rumores tulit virginis frater DRONGO-OS-
MUNDUS (DRAUGA-ASMUND) (a), qui calumniam
ulturus, Wilhelm. in certamen provocatum interfecit.
Incidit vero ita Asmundus in inimicitiam Norman-
niæ ducis, ROBERTI forte *Longaspada* cognominati,
adeo ut ad *Gamarum*, Beneventi ducem, se contule-
rit; quem magnis postmodum meritis sibi ita de-

Vin-

vinxit, ut Normanni omnes ipsi essent gratissimi. In ceteris parum abludit Noster ab illis, quæ §. VI. attulimus. Ad finem vero narrationis hac addit: *Le Duc étonné de leur valeur, veut les combler de présents, mais il est encore plus étonné de leur générosité; ils les refusent. Il veut les retenir, & voyant ses prières & ses offres inutiles, il leur fait au moins promettre de révenir. La gloire qu'ils ont acquise, excite d'autres Normands à passer à Salerne. Leur valeur les fait désirer de tous ceux, qui ont des possessions dans ce pays & des invasions à craindre. Ils servent tantôt l'Empereur Grec, tantôt le Pape, & toujours avec succès. Leur force les rend redoutables, on commence à les craindre; les Grecs, toujours perfides, leur firent des injustices, & s'attirèrent leur vengeance. Les Normands tournerent leurs armes contre ceux, qui savoient si mal reconnoître leurs services, conquirent la Calabre, la Poulie, la Sicile, & fonderent un Royaume, qui subsista plus de cent cinquante ans (b). Non tamen hi modo memorati Normanni regnum Normannorum in Sicilia constituerunt, ceu mox videbimus.*

(a) *Drauga* significat *excelsum*, hinc *Orhinus* dictus est *Drauga Drottinn*, vid. *STURL*, Tom. I, p. 8. (b) Vid. *Les grands événemens par des petits causes* par Mr. *RICHER* Tom. I, p. 94. *sequ.*

§. VIII.

In exteris Scriptoribus desideramus, quod non satis determinent, quinam illi fuerint, quorum auspiciis regnum Normannorum in Sicilia fuerit constitutum, unde illi venerint, aut quo tempore hoc factum

etum sit. Sed defectum hunc nostri suppleant annales. Erit autem res altius repetenda. Expeditionem THORDURI in hanc insulam modo explicuimus. Haud ita multis ante eum lustris, Normanni ductu HARALDI HÅRDRÅDE multas res in Trinacria fortiter & feliciter gesserunt. Scilicet Princeps hic ardore pugnandi flagrans, vitamque minus securam in natali solo degens, primum ad Holmgardiæ Regem JARISLAVUM & hinc Constantinopolin, *Miklagard* a nostris dictam, se contulit, ubi prudentia atque fortitudine tantam apud Imperatricem Græcorum ZOË nuncupatam, consecutus est gratiam, ut ipsum Præfectum Væringorum seu Satellitum præfidiariorum constituerit. Norvegiæ Princeps rursus, ut opinionem, quam de illo conceperat Imperatrix, confirmaret, ipsa annuente, copias suas navibus imposuit, insulas Archipelagi bello persecutus, multasque Corsariis eripuit. Hinc in Africam properavit, ubi brevi admodum tempore ultra octoginta urbes expugnavit. Hoc facto, transfretavit in Siciliam, regionem populatus, quatuor urbes perquam munitas, arte magis an Marte non facile dixerim, expugnavit, magnaue præda onustus Constantinopolin rediit (æ). Quocirca erit notandum, quod, cum HARALDUS victas civitates non diruerit, verisimile sit, quod præsidia ex suis copiis delecta illis imposuerit, ut sic facilius in officio illas contineret. Comitabantur HARALDUM in his expeditionibus duo præstantes Islandi, nimirum HALDURUS *Snorronis*, cognomine *Boni* filius atque ULFO *Ospaki* (in-
do-